

Nr 178

Av herr **Karlsson, Göran**, angående skattefriheten för invaliders motorfordon, m. m.

(Lika lydande med motion nr 235 i Andra kammaren)

Kungl. Maj:ts förordning den 2 juni 1922 § 2 avseende skattefrihet för invaliders motorfordon har vid flera tillfällen ändrats i syfte att anpassa förordningen till de bestämmelser som gäller för arbetsmarknadsstyrelsens bidragsgivning för anskaffande av invalidfordon (SFS 163/1959, 880/1965, näringshjälpen SFS 368/1966). Avsikten härmed har varit att söka åstadkomma överensstämmelser mellan villkoren för skattebefrielse och bestämmelserna för den nämnda bidragsgivningen. När det gäller den medicinska prövningen i dessa sammanhang, kan jag dock konstatera, att det alltjämt föreligger en bristande överensstämmelse i villkoren. Bidrag till anskaffning av bil kan utgå till den som på grund av *medicinska handikapp* är beroende av motorfordon, medan det för skattebefrielse för fordon uppställs krav på att det skall vara fråga om *höggradig invaliditet*. Det medicinska handikappet intygas av läkare hos länsarbetsnämnd. För bedömande av huruvida den handikappade är höggradigt invalidiserad skall läkaren söka fastställa vilka olägenheter sökanden har att förflytta sig med kollektivt transportmedel och därigenom gradera sökandens invaliditet. Bedömandet skall göras utan hänsyn till om sådant transportmedel finns tillgängligt på den handikappades bostads- och arbetsort. I tveksamma fall kan länsstyrelsen inhämta yttrande från riksförsäkringsverket.

På grund av de sinsemellan olika bestämmelserna i dessa frågor kan den situationen uppstå, att en person enligt bestämmelserna för arbetsmarknadsstyrelsen, på grund av sitt handikapp, bedöms vara beroende av motorfordon för sin förflyttning i samband med arbetsutövningen, under det att samma person vid prövningen av skattebefrielse får avslag på sin ansökan därom.

De påtalade olikheterna i dessa frågor medför svårigheter i arbetsrehabiliteringen såväl för den handikappade själv som för länsarbetsnämnderna och övriga berörda myndigheter samt inte minst för läkarna. I ett arbetsvårdsärendande, som gäller bidrag till bil, fordras för närvarande tre olika läkarformulär: ett för körkortsprövningen, ett för bidragsgivningen och ett för skattebefrielse. Härtill kommer att arbetsmarknadsstyrelsen är remissorgan för länsstyrelsen i de fall den handikappade ej kan förvärva körkort, medan riksförsäkringsverket skall avge yttrande till läns-

styrelsen då ansökan avser skattebefrielse för bil. Då det i de anförda sammanhangen alltid är fråga om handikappades grad av förflyttningssvårigheter i samband med yrkesutövning bör det vara mest naturligt att riksförsäkringsverkets uppgifter överföres till arbetsmarknadsverket. Lika angeläget är det att den medicinska prövningen sker enligt likalydande villkor, så att full samstämmighet i den *medicinska delen* av bestämmelserna för skattefrihet för fordon och lämnande av bidrag till anskaffande av sådana åstadkommes. En enhetlighet på detta område skulle medföra en administrativ förenkling utan att gruppen handikappade i detta sammanhang skulle vidgas i nämnvärd omfattning. En synkronisering av den medicinska delen i dessa frågor skulle inte få medföra, att skattebefrielsen härigenom blev ekonomiskt behovsprövad.

Ett närmande till den ovan anförda uppfattningen har enligt min mening redan tagits med tillkomsten av förordningen av den 17 december 1965. Tillämpningen av denna medger skattebefrielse även för andra handikappade personer än de egentligt rörelseinvalidiserade.

På grund av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att sådana åtgärder vidtages att samstämmighet i bestämmelserna för den medicinska prövningen vid skattebefrielse och bidragsgivning för bil snarast genomföres.

Stockholm den 23 januari 1968

Göran Karlsson (s)